Temps Ordinari - Trenta-unè diumenge

Per FrancescR el dt., 29/10/2019 - 12:00

Sv 11,23-12,2
2Te 1-11-2.2
Lc 19,1-10

“Què hi ha un home enfilat en un arbre?”

Sempre hem tingut l’aire favorable quan hem escoltat o hem hagut de parlar d’aquest passatge de Lluc que, per cert, només narra ell. Ens l’ha volgut deixar, perquè el trobava deliciós, carregat de positivitat, casolà i tendre. I anem a fer un breu comentari a les tres postures físiques que Zaqueu (i també Jesús) adopten durant l’episodi.

1. Dalt de l’arbre

El text ens parla de la seva baixa estatura. Però ens hem de ficar dintre del seu món intern, que en aquest moment és de simple curiositat (quantes vegades aquesta curiositat gairebé infantil acaba marcant-nos la vida en un sentit o en un altre). Ell vol veure però sense ser vist; mirar però que no el mirin per dintre; hi ha massa brossa, massa fullatge que priven de contemplar la nuesa bruta i tacada de la seva consciència. Millor passar desapercebut, però fixant la seva mirada en Aquell que passa, i que quan passa sempre deixa petjada.

La situació queda de sobte alliberada perquè, una vegada més, la vertadera iniciativa la porta sempre el Senyor. Havia de ser un cúmul de sentiments i reaccions. Però la bondat del Senyor li ho facilita tot: “Vull quedar-me a casa teva.” Sorpresa, alegria, rapidesa, fora complexes. S’anticipava aquell text de l’Apocalipsi: “Soc a la porta i truco. Vull quedar-me a casa teva...”

2. Assegut a la taula del menjador de casa seva

Jesús s’hi juga molt més en aquesta decisió, perquè posa en risc la seva imatge pública d’home just i de la religió, tal com l’entenien aquells funcionaris del Temple. Si era ja una mena de delicte que Zaqueu convidés Jesús, més ho era que ell hagués acceptat. Però les raons del cor de l’home Jesús, del seu sentit de la llibertat interior i del desig de fer feliços aquells que ho necessiten, és molt més fort. I per això s’asseu en una casa de gent de mal viure. I s’hi troba a gust. Això marcava un nova imatge de la conducta del Senyor. Era com una mena d’Eucaristia, un pèl esbravada, profana, però plena de misericòrdia, com totes les taules que Jesús freqüentava...

3. Dret a taula

Era com l’hora del brindis, dels bons desigs, d’aixecar la copa. I la moral. I Zaqueu que té un llarg recorregut d’una vida de trampes, de robatoris més o menys encoberts, d’injustícies, ara que es troba al costat de la pura transparència, d’una vida que tota ella és llum i veritat, recupera el sentit i de la generositat (perquè torna molt més del que prescrivia la Llei en aquests casos). I la pau, i la decència de vida.

I no puc menys que imaginar què passaria després d’aquell dinar de reconciliació. L’Evangeli no ens suggereix ni el menor detall del futur de Zaqueu (no diu si va seguir Jesús). Però deixem-nos de pel·lícules inventades per nosaltres. Quedem-nos amb la doble realitat d’aquest passatge que va començar amb una persona gran enfilat en un arbre. I que per allà on passa Jesús, sempre passen coses. Un Jesús que sempre és capaç de treure el millor de nosaltres...
Amén!

ETIQUETES
CURIOSITAT SORPRESA ÀPAT CONVERSIÓ